Volt egy történet a Bajcsy-hentes kolbászáról, tudniillik kukacos volt az ő kolbásza, melyet a fiatalok a bor mellé vettek, borkorcsolyának. Ám két kancsó bor után már úgy érezték, végül is ehető, a harmadik után pedig már nagyon jónak érezték. Így terjedt el a híre a strázsahegyi bornak, hogy még az ételmérgezés ellen is nagyon jó:)

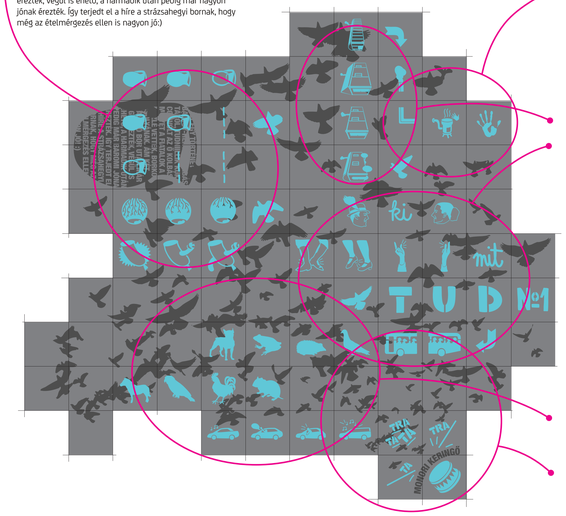

FORRÁS ÁRUHÁZ MELLETTI JÁRDASZAKASZ

Az égett kezű gyerekekkel kapcsolatban két történet is létezik:

- Egyre több cigánygyereket kellett kórházba vinni. A baj mindig ugyanaz: mindkét tenyéren égési sérülések. Mikor a gyerekeket ellátták, újabbak érkeztek. Mikor kivizsgálták a rejtélyes betegség okát, felfedezték, hogy az egyik házban a forró kazán billeg, és gyakran felborul. A szerencsétlen gyerekek állandóan magukra borították. A kazán stabilizálása után nem történt több baleset.
- A kályhás: A cirkuszos kocsikban dobkályha volt. Ahhoz hogy el tudjanak menni mellette, a kezükkel védték magukat, és ez néha nem sikerült a szűk hely miatt. Általában a kicsik, a gyerekek égették meg a kezüket.

Egy képsorban feldolgoztuk a cigánytelep lakóházainak evolúcióját is.

Dr. Dudás Jenő ny. főállatorvos és művészeti vezető: Újabb csokor az Őszirózsákból:

- "Végignéztem a társaságon és megkérdeztem tőlük: Mondják, maguk komolyan gondolják, hogy ebben a korban még táncolni tanulnak?"
- Mazsorett műsor - A műsor rövid és pörgős, "Inkább mondják azt: kár, hogy vége, mint: hagyják már abba!" Ez mazsorett, nem ám mamorett!
- Cigány tánc - A Dudás-féle cigány show a legsikeresebb műsoruk. A cigány tánc nagyon gyors, ennek ellenére a csoport ragaszkodott hozzá, hogy betanulja. Egy könnyed sátoros bevonulás után hármasával bújnak elő a táncosok a sátorból. Három mozdog, a többi pihen. Így azt a benyomást keltik, hogy a monori nyugdíjasok milyen jól bírják a tempót.
- Idős koruk ellenére nagy sikereket érnek el kitartásukkal. Jelszavuk: "Nem csak magunkat, hanem másokat is szórakoztatni akarunk!"
- Éves fellépéseik száma első évben 9 volt, 2005-re elérte a 24-et, amikor pedig Tánc kategóriában második helyezést értek el a nyugdíjasok Ki mit tud?- ján, annyi felkérést kaptak, hogy már nem is tudták mind elvállalni. Nyugdíjas találkozókon számon tartják és hívják őket, például Fehérvárra Pécsre, Debrecenbe és Budapest valamennyi kerületébe. Ebből a sikerből táplálkozva Monoron már a negyedik országosra bővülő nyugdíjas találkozóra készülnek az Őszirózsák.

(Monori fények és árnyak, 84. old.)

Az állatbőrzéről: ami mindenképp szokott ott lenni: béka, aranyfácán, galamb, kínai kopaszkutya, papagáj, süni, hörcsög, pónló és a legfontosabbt! ÓRIÁSI DUGÓK, a közlekedés megreked. Havi egyszer tartják.

„Hujjogatnak, ütik-vágják az üstház oldalát, és mégsem ment el az eszük" Létezik a Monori Galambegyesület. A galambászás is lokálpatriotikus dolognak számít.
A galambászok nagy zajt csapnak, pufőlnek, meg kurjongatnak, hogy megijesszenek két fönt szálló galambfalkát, ettől összekeverednek, és mikor visszaereszkednek az udvarokba, kiderül, hogy a saját falka hozott magával idegent, az attól kezdve az új gazdié lesz. Helyi galambfajta a 'monori keringő'.

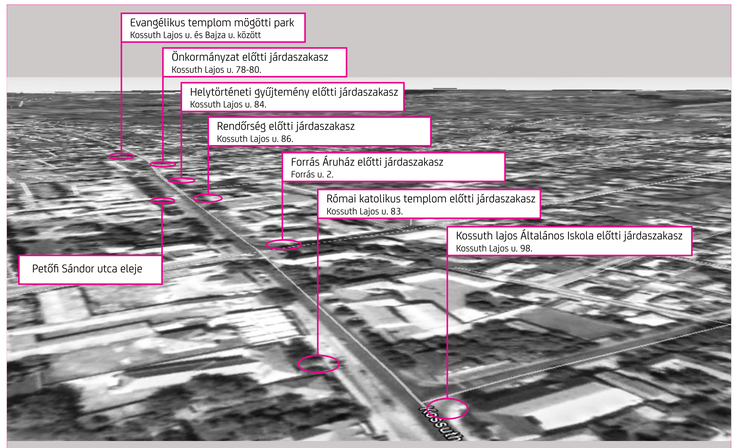

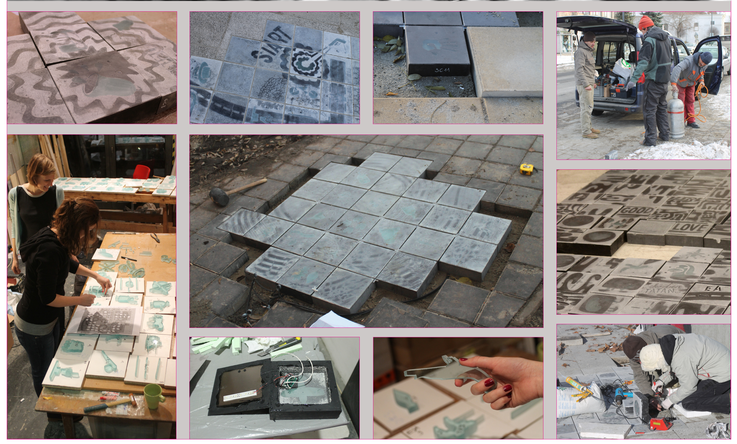

KOSSUTH LAJOS ÁLTALÁNOS ISKOLA ELŐTTI JÁRDASZAKASZ

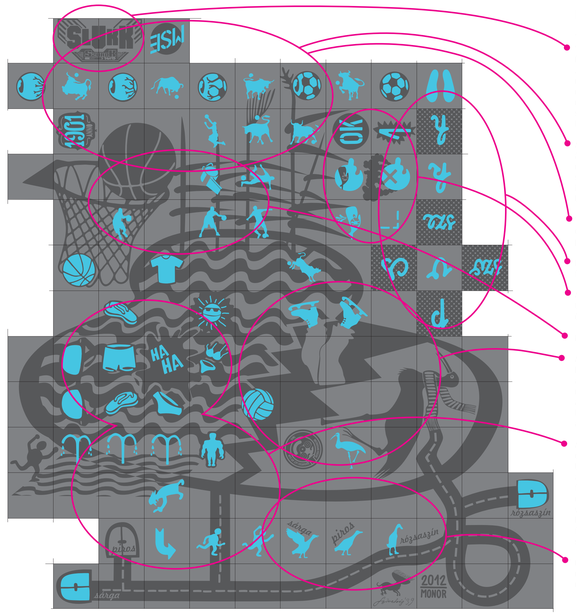

"Szíasztok!. Hallottam hogy "témát" kerestek a Monori Műalkotáshoz! Én monori vagyok, itt nőttem fel, és semmi pénzért se mennék el innen! ...Minden sarok egy emlék, ügyhogy még gondolkozom, hogy mi lenne a megfelelő story, nektek!... De van valamim, amiről bármelyik monori fiatalt megkérdezed, biztos hogy azt fogja mondani, hogy az miatt is bűszke, hogy monori ... Csinnáltam egy monori életvitelről szóló Rap Cd-t!, mi sok monori szívét megdobogtatja, kapom a visszajelzéseket! Ha jobban megfigyelted a logót, alul benne van az irányítószámunk! Tisztelettel Szurok László"

A vasúton túli terület régen egy nagy mező volt. Itt legeltették régen az állatokat, főleg a bikákat. A mai Petőfi utcán hajtották végig az állatokat, ezért régen Bika utcának nevezték. Az 1901-ben megalakult Monor SE ezt a legelőt szemelte ki, hogy megtartják Monor első focicelését. A meccs mindig úgy indult, hogy el kellett hajtani az állatokat a pályáról. A legelő mellett volt egy bikaistálló is, itt tartották a focikupákat.

"A focicelőnk neve Csoki. Romaválogatott, állami gondozott fiú. A tanodában dolgozik, mára 4-5 korosztályt edz. Sikeresen nyernek kupákat, a fiatalok példaképüknek tekintik."

Nem kapcsolódik konkrét történethez, de az általános iskola elé került felületbe beterveztünk egy kis ugróiskolát is.

A József Attila Gimnázium egykori diákjai még mindig emlegetik Simon Gyula tanár úr óráit, mikor kizavart mindenkit, aki nem ismeri fel a diaképről Jónás és a cethal történetét.

Monor a kosárlabdázás fővárosa.

A Kis-tó Monor belterületén van, valamikor egy hatalmas mocsár vette körül. Nagyon koszos, fürdésre alkalmatlan, találtak már benne lemerült akkumulátort, sőt dögöltet lovat is. Télen nagy sportélet van itt. Levágják a nádat és korcsolyáznak. Ha egy-egy torzsa megmarad, annak nagy esés lehet a vége.. Szegény Kugel György alatt beszakadt egyszer, és úgy elfagyott a lába, hogy még ma is érzi néha. Egyszer itt áttelelt egy gólya. A tó mellett van a szánkó-domb. Kicsi, és mesterséges, de mindenki szereti.

A Kálvin téren nemrégiben átadtak egy szökőkutat. Ez eredetileg egy díszkút, de meleg nyári napokon a gyerekek nem tudnak ellenállni a kísértésnek, hogy belemásszanak. A környékbeli cigánygyerekek nemigen láttak még szökőkutat azelőtt, igen megörültek neki, pancsoltak egész délután. Ez igencsak felbosszantotta a városvezetést, és biztonsági őrt állítottak a szökőkút mellé, hogy ne engedjen oda senkit. Ez nem volt nagyon hatásos, a gyerekek visszabeszéltek neki. Kiss Dávidnak eszébe jutott a megoldás : biztonsági őr helyett egy vénasszonyt állított a szökőkút mellé, akinek meséhagyta, hogy fegyelmezze meg a kölyköket, de ne káromkodjon! A cigányasszony néhány sallerrel elrendezte az ügyet.

Egy érdekesség a régi időkből: A környéken lakók kacsákat színnel jelölték meg, és kiengedték őket a tóra. Este az állatok magukról jöttek haza, és mindegyik kacsa megtalálta gazdáját.

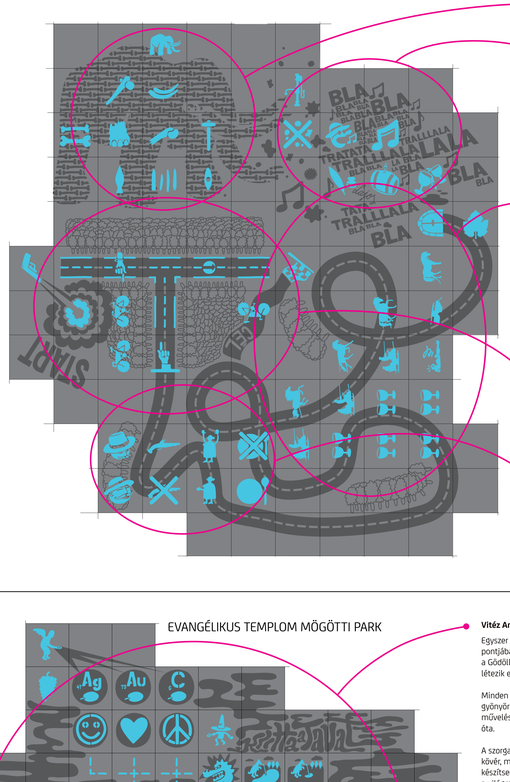

RÓMAI KATOLIKUS TEMPLOM MELLETTI JÁRDASZAKASZ

Fönn a Lapos-hegyen, pincealás közben akadtak mamutcsontokra, és sokféle csiszolt kőkorszaki szerszámra. Ezek egy része a Nemzeti Múzeumba került.

Magócsy Lajos fontos, központi személy volt Monoron, a monori Edisonként is emlegetik elmés találmányai miatt. Ikonikus találmánya a pumpás kék kút, amit akkor fejlesztett ki, amikor Monoron felütötte a fejét a tífusz. Kútja télen-nyáron képes tiszta vízzel szolgálni, a hijjénia a betegség ellenszere. A kúton megtalálhatjuk Magócsy emléktábláját. Magócsy Lajos szőlősgazda is volt, ahogy Monoron mindenki. A mondás úgy szól, hogy nem is igazi monori az, akinek nincs pincéje. Szívesen töltötte idejét borozgatással, jókedvében gyakran nótára fakadt. Jó néhány saját verse, rigmusa ismert. Rímelt fatábláksa vésték, a pincék ajtaját a mai napig ezekkel díszítik. - Jön az magától, de főképpen a jó bor szagától –magyarázza dalos kedvét. Nótáit veje, Petrik Sándor zenésítette meg. Magócsy Lajos bácsi nevét a mai napig sokan emlegetik, a monori közemlékezet fontos része.

Lovak a kályha mellett, dalnokok a Sintár pincében
"Egy téli délután kölcsönkértük Kugel Vili bácsitól a szánt és a lovakat, hogy azzal vonuljunk fel a hegyre a sógorral, Csoltkó Bandival – meséli vendéglátónk, s már ezen az ártatlan mondaton felnevet, ő ugyanis ismeri a végkifejletet – Vili bácsi beleegyezett, de figyelmeztetett bennünket, hogy a szánkó régóta nem volt használatban, eléggé ki van száradva. Nem számított, mentünk lelkesen, a szánkó minden ízében recsegett, néha felszaladtunk a betonra, ahol viszont nem volt hó egyáltalán, fel is borultunk ütközben. Végül csak kiértünk a pincébe, leöbültettük a visztantajságokat. De addiga már olyan rossz idő lett, hogy megsajnáltuk a lovakat, hát behoztuk őket is a pincekamrába, ne fagyoskodjanak szegények odakint. Nyolcan voltunk akkor már abban a szűk helyiségben, de valahogy befértek a lovak is, és egészen jól elvoltak a kályha közelében. Hogy mi mennyire jól elvoltunk, azt talán nem is kell részleteznem."

"Szia! Remélem, tegezhetlek.... Hát nekem ilyen humoros volt, nem tudom, hogy jó-e, de leírom... Monoron minden évben szoktak Strázsahegyi tekerőt rendezni és én meg a barátnőm Dell Nikolett pályaőrök voltunk.... Mi akkor a Nemzetőr Általános Iskolához tartoztunk... És véletlenül az Ady-s sulisok felét rosszfelé irányítottuk a pályabejárós körükben... De még gondolkozok, hogy van még más is .. Szép estét.. A strázsahegyi tekerő egy amatőr kerékpárverseny, amin az össze általános iskolás indul." Juhász Bernadett levele

A betyár Tarka Bandinak gyermeke született, és pedig a bandájával együtt hazament, hogy megnézze újszülött fiát. A feleségé még gyenge volt, más asszony pedig nem volt a háznál, ezért a szomszédasszonyt hívták át, hogy vacsorát készítsen nekik. Ez a szomszédasszony egyszer Pestre indult a vásárba. A biztonságosabb út érdekében több kocsi is indult egyszerre. Tarka Bandi és bandája megtámadták őket és mindenkit leparancsoltak a kocsiról. A szomszédasszony felismerte őket, és így kiáltott: "Nem fiúzik én kendteknek még egyszer makos gubát! Csak azt lessék kendtek!" Erre Tarka Bandi és a bandája eltakarodott.

HELYTÖRTÉNETI GYŰJTEMÉNY ELŐTTI JÁRDASZAKASZ

Azt, hogy a délet a Magyar Rádióban harangszó jelzi, egy monori polgármak köszönhetjük. Dr. Borzsák József gimnáziumi tanár kérte levélben korábbi gimnáziumi diáktársától, Szőts Ernőtől, a Magyar Rádió akkori vezérigazgatójától. A levél eredménye közismert: 1928. április 1-jétől az Egyetem téri templom harangja szólt délben a rádióban.
Forrás: Monori krónika 1398-1998 (144-147.o.)

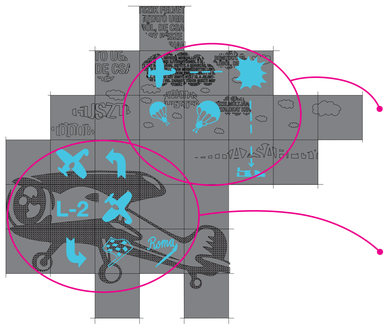

RENDŐRSÉG ELŐTTI JÁRDASZAKASZ

Tódor Guszti egy jópofa, színes figurája a város közelmúltjának.
Egyszer meghallotta, hogy erős fiatalokat keresnek ejtőernyősnek. Ő is jelentkezett, egy barátjával együtt. A beavatás, vagy úgy tetszik felvételi során megnézhettek lentről egy bemutató ugrást. Három ember ugrott ki egy repülőből, de csak két ernyő nyílt ki. A jelentkezők nagy része visszariadt. Tódor Guszti megkereste a lezuhant katonát, és kiderült, hogy csak fabábu..
A fiúkó egyébként halottszállító volt, egy fekete Robur volt a halottaskocsi. Tekintve, hogy gyakran ivott, történtek vele érdekes dolgok. Egyszer, órákat késtek egy temetésről, mert útba ejtették a Strázsahegy néhány pincéjét. Út közben vidám nótákat énekeltek a halottnak, hogy még egyszer jókedvre derítsék!

1927. szeptember 14-én Kaszala Károly, egykori első világháborús pilóta, új magyar és világrekordot állított fel, amikor a Monor és Mátyásföld közötti 50 km-es távot 13-szor megtéve, zárt körön, leszállás nélkül 746 km-t repült 9 óra 21 perc alatt. Később leszállás nélkül repült az olasz fővárosba, ahol az L-2 repülőgépre felfestették a Róma nevet.

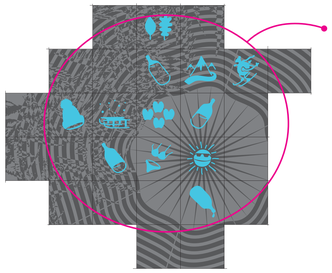

MONORI ÖNKORMÁNYZAT ELŐTTI JÁRDASZAKASZ

Jégvirágtól Borvirágig

"Újra itt a tél.
Sűrű pelyhekben hull a hó, és mindannyian a közelgő ünnepekre gondolunk. Találkozás még nem látott szeretteinkkel, kellemes időtöltés, közös ebédek és vacsorák, halászlé, töltött káposzta, mákos guba és sütisütisütisütt... Reggel szokáig lustálkodunk az ágyban, heverésszünk a TV előtt, hallgatjuk a cserépkályha duruzsoló hangját, vagy kezünkben egy jó könyvvel ringatózunk a hintaszékben takaróba bugyolálva. Nincs munka és nincs kötelezettség, csak ünnep és öröm. Aztán ésszre sem vesszük, és máris kopogtat az ajtónkon a szilveszter és vele együtt az új év első napja.
És ekkor már talán valami másra vágyunk. Szívesen kimozdulnánk otthonunk bágyasztó melegéből. Kicsit elég már a karácsonyi beiglitől, és a szilveszteri pezsgősüveg-durrogtatásból. A szabadba vágyunk, hiszen a telet nemcsak az ablakból szeretnék élvezni, hanem megélni vágyjuk teljes valónkkal, hogy kipirosodjon az orrunk, párát leheljünk, és hóangyalt csinálijunk hanyatt dobva magunkat a fehér porcukorban. Persze amikor kint hideg van, jól esik, ha legalább belülről melegít valami, legyen szó egy finom teáról vagy csalogatóan gőzölgő forralt borról. Akik az utóbbit részesítik előnyben, azoknak ajánljuk a Monori Borút Egyesület januári rendezvényét."
http://www.monoriborut.hu

PETŐFI SÁNDOR U. ELEJE

A monori fagyi mindenkit ide vonz, nem csak kiváló ízvilága miatt, hanem óriási átlagon felüli gombócai miatt is. A gombócok kétszerakkorák, mint máshol, de ugyanannyiba kerülnek. Megfigyeléseink szerint egy átlagos magyar közepmagas barnahajú férfi 3 gombóc fagyival évi be, egy középkorú nő 2-vel, egy kamasz fiú 4-et kér. Ezek a számok Monoron is igazak, de a gyakorlatban ez kétszer annyi fagyit jelent, mint az ország más részeiben. A monoriak aztán tudnak élni!

A Petőfi utcát, ami ma sétálóutca, régen Bika utcának hívták, mert erre hajtották ki a bikákat a vasúton túli legelőre. Ma nincs ott legelő, mert felparcellázták a területet, Rákóczi-telepnek hívják, és Pestrőli ideteleplt családok lakják.

EVANGÉLIKUS TEMPLOM MÖGÖTTI PARK

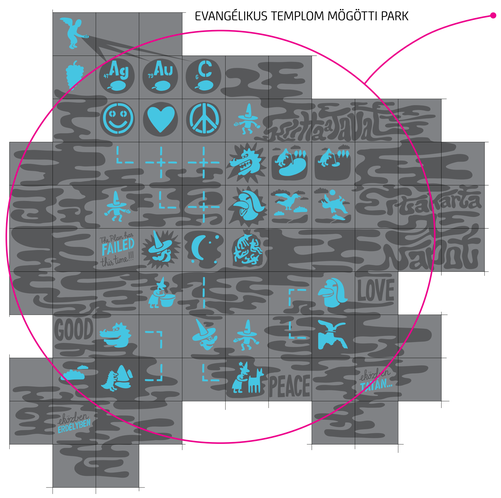

Vitéz Anna: A monori szőlőmanók

Egyszer volt, hol nem volt, a hatalmas Kárpát medence piciny kis pontjában, Magyarországon, ott, ahol a Csermák hegység déli vonulata a Gödöllői-dombság szelíd dombvidéke lágyan belesimul az Alföldbe, létezik egy kis város, a neve Monor.

Minden reggel, mikor a felkelő Nap sugarai aranyszínűre festik a gyönyörű monori tájat, a szőlőmanók nekiállnak a szőlőskertek művelésének. Így megy ez bizony kora tavasztól késő őszig, évtizedek óta.

A szorgalmas munka meg is hozta gyümölcsöző termését! Összel a kövér, mézédes fürtök, alig várják, hogy leszakítsák őket, és finom nedűt készítsenek belőlük. Monor varázslatos szőlejének híre, hamar bejárta a világot. Elárulom nektek, hogy annak idején a mesebeli királyfi is e vidékről vitte el szíve választottjának a szőlő szőlőt! A mosolygó almát és csengő barackot nem tudom hol leite meg.

A szőlőtermésből készült finom nedűt, a manók pincékbe tárolják, s mivel évről-évre egyre több lett a termés, a pincék száma is gomba módra szaporodott. Jelenleg itt találhatók Közép-Európa egyik legnagyobb összefüggő pincefaluja, közel ezer pincével. Néhány manó náddal készítette a pincetetőt, voltak kik fazsindellyel, néhányan csak lószfalba, de voltak, akik még a föld alá is pincét vájtak, hogy a híres monori borok, télen-nyáron egyformán kellemes, hűvös helyen legyenek tárolva.

Egy forró nyári napon egy angyal szállt le a város szívében levő szőlőkőlthz. Letérdelt a szélére, és tenyerével merítve ivott egy korty, hűsítő vizet. Mikor széjjelteknintett a vidéken, jó érzéssel töltötte el, ahogy látta, hogy a monori szőlőmanók milyen szorgalmasan dolgoznak és segítik egymást.

Az apró teremtések, mikor észrevették az angyalt, köréje gyűltek, és jó szívvel megvendégelték. Az angyal búcsúzói azt mondta:
– Ne feléjtsétek, hogy a legnagyobb kincs a világon a jóság, szeretet és békesség.
Búcsúzóul átadott Vidornak a legidősebb manónak három szőlőszemet, egy ezüst, egy arany és egy gyémánt színűt.
– Ha bármikor segítségre van szükség, ezek a szőlőszemek segítenek – mondta, majd búcsút intve elrepült.

Történt egyszer, hogy egy gonosz boszorka költözött a monori agyagbánya mélyére, hatalmas sárkányfiával és óriási sasszerű lányával. Sajnos a boszorka lelke nagyon sötét volt. Nem vette é észre a körülötte levő szép világot, jóságot, állandóan csak gonoszságokon törte a fejét. Most is éppen azon gondolkodott, hogyan lehetne a szőlőmanókat elkergetni a vidékről.

Ekképp szólott fiához:
– Eredj fiam! Taposd szét a monori szőlőskerteket, hogy végre megszabaduljunk ezektől az apró kiállhatatlan lényektől! Hiszen ha nincs szőlőskert, biztosan elköltöznek majd innen!

Vidor, a kismanó éppen a bánya közelében sétált, és így szerencsére meghallotta, hogy milyen gonosz tervet forralnak ellenük. A sárkány feljött a bánya mélyéről, de mielőtt elindult volna a szőlőskertek irányába, a Halas-tó felé vette útját, mert nagyon szeretett fürödni, és mert állandóan hatalmas szomjúság kínozta. Vidorka titokban végig követte őt, és a sás közül leselkedve figyelte. Látta amint a szörnyeteg a tó vízében vidáman lubickol, majd a szomjúságtól kínozva azt egy szuszra kiissza.

A manó szívét a félelem járta át, de ennek ellenére bátran a sárkány elé állt.
– Nem szégyelled magad?! Tudod, hogy hány élőlény otthonát tetted tönkre?! – mondta, és szomorúan nézett az üres tőmederre. – Pedig milyen szép volt, mikor a nádas életre kelt, mikor a békák, tücskök, bogarak megkezdték hangverseny ük – mondta elszomorodva.

A sárkány elszégyellte magát, hiszen ő is rájött, hogyha minden tavat kiiszik, előbb-utóbb a víz elfogy, és ő szomjan hal.
– Tudod, állandóan szomjúság kínoz – hüppögte elkeseredve a sárkány. A manó megsajnálta őt, előbvette az ezüstszínű szőlőszemet tartsznyájából, és odanyújtotta neki.
– Fogadd el tőlem! Jó szívvel adom, hátha segít rajtad!
A sárkány megette a finom, mézédes szőlőszemet és szomjúsága azonnal elmúlt.

– Nagyon szégyellem magam, hiszen én ártani akartam nektek. Az volt a szándékom, hogy széttapossam a szőlőskertjeiteket.
– Igen tudom! – válaszolta Vidor.
– S te mégis segítsettél rajtam? – kérdezte döbbenten a sárkány.
– Ezt hívják úgy, hogy jóság! – válaszolta csendesen a szőlőmanó.

A sárkány egy életre megtanulta, hogy mi az a jóság. Megköszönte a segítséget, s mivel haza nem mert menni, mert félt anyja bosszújától, ezért elköltözött messzire. A monori manók néhány év múlva hallottak róla híreket, hogy valahol Erdélyben, egy mesebeli szépségű tó környékén élődegi békességben.

Hej, a gonosz boszorka nagyon dühbe gurult, mikor meghallotta, hogy fia nem teljesítette akaratát. Mérgében nagyokat koppantott görbe botjával a bánya bejárata előtt, amelyet aztán hangos nennydörgés kísért. Lekiáltott lányának az óriási horgas csőrű madárnak:
– Eredj lányom és rabold el a Napot az égboltról, hogy a szőlők ne tudjanak beérni a kertekben!
Majd vad nevetésbe kezdett, mert örült, hogy újabb gonoszságot tervelt ki. A madár szélsebesen repült fel, egészen az égboltig. A manók észrevették, hogy hatalmas árnyék vetődik a földre, s mikor felpillantottak az égre, látták amint az óriás madár szárnya alá rejti a Napot. A világra sötétség borult, amelyet félelem és csend kísért. A monori manók az ezüstös holdvilág kíséretében elindultak a gonosz boszorkányhoz, hogy megkérjék, adja vissza a Napot, cserébe megígérik, hogy elköltöznek a vidékről.

Ahogy mentek az apró teremtések, a Strázsahegyi kilátónál hangos kárló hangra lettek figyelmesek. A hatalmas madár volt az, amely szárnyát törve vergődött a földön. A szőlőmanók megsajnálták a szerencsétlent, és óvatosan csőrébe tették az aranyszínű szőlőszemet. Mikor a madár lenyelte azt, azon nyomban meggyógyult.
– Nagyon szégyellem magam, hiszen én ártani akartam nektek. Elrabolnám a Napot az égről, csak azért, hogy a szőlőskertek termekenjen.
– Igen tudjuk – válaszolták a manók.
– S ti ennek ellenére mégis segítettetek nekem? – kérdezte meglepődötten.
– Tudod, ezt hívják úgy, hogy szeretet! – válaszolta Vidor, a legidősebb manó.

A madár megköszönte a segítséget, majd hatalmas szárnyait kiterjesztve, elengedte a Napot a fogságból. A felkelő Nap aranysugarai szétégették a sötétséget. A világ újra életre kelt. A madarak énekeltek, a méhek zümmögtek, a virágok szirmot bontottak, és a monori szőlők a napfényűtől mézédesre értek.

A madár, mivel félt anyja bosszújától, szerelettel a szívében messzire repült. A manók néhány év múlva hallottak róla híreket, hogy valahol Tata környékén látták őt egy kimagasló szikla tetején.

A boszorka tajtékzott a dühtől, hogy nem vált valóra második gonosz terve sem. Elhatározta, hogy most már maga veszi kézbe az irányítást. Visszaszánkált a bánya mélyére és egy álló héten keresztül kavargatta konyhájában a szörnyű varázskotyvalékot. Miután elkészült a főzettel, a bánya mélyéből sűrű, nyálkás köd szállt szerte-széjjel a monori vidéken. Ki tudja, talán ez a nyálkás óriási kódrongy volt valójában a boszorka lelke, amely nem vette észre a körülötte levő szépséget, jóságot, csak az irigységét és rosszindulatot.

Elindult a boszorka a sűrű köd kíséretében, és egyre több szőlőmanót ejtett fogságba. Már csak egyedül Vidorka volt szabadon, de egy óvatlan pillanatban ő is fogságba esett. A boszorkány éppen egy erős szőlőindnával akarta őt megkötözni, mikor észrevette a vállán lógó tarisznyát.
– Mi van a tarisznyádban? – kérdezte mogorván.
A kismanó elővette a gyémánt szőlőszemet, és ekképpen válaszolt:
– Aki ezt a szőlőszemet megeszi, hatalmas kincs birtokába kerül. Nem kellett több a kapzsi boszorkánynak, a szőlőt egy szempillantás alatt megette.

Különös érzés tört rá. Melegséget érzett a szívében. Ahogy széjjelteknintett a tájon, elcsodálkozott a monori vidék szépségén. Nem értette, hogy ez ideig, hogy nem vette ezt észre. Minden lépés újabb kincset rakott szívébe. Hallotta amint a fodros színes szőlőlevelek, izgő-mozgón táncot járnak a szélben, s látta amint az aranyszínű fürtök ragyognak a napsütésben. A fekete rigók énekelnek, a méhek zümmögnek, és a természet szépsége mindent felülmúlott.
– Olyan furcsán érzem magam – mondta a boszorka.
– Ezt hívják úgy, hogy békesség – válaszolta a manó csendesen.
A boszorkány szívébe, jóság és békesség költözött. Ezután sokáig csak a természet járta, segített a beteg növényeken és állatokon.

Hát így történt, hogy a monori manók három varázslatos szőlőszem segítségével, megvédték a monori szőlővidéket. Bár a három varázsszőlőszem elfogyott, de a három igazkincset, a jóságot, szeretetet, békességet még ma is őrzik Monoron.

Ha egyszer erre jársz, gyere és látogasd meg a monori szőlőmanók pincefaluját, a Strázsahegyet, a kilátót, és igaz, hogy a Halas-tavat a sárkány kiítta, de itt van még a Kis-tó, egy szép erdős környezettel és szánkódombbal. S megsúgom nektek, hogy Monor fűutcáján járva, meglátharod az angyalt is, aki mindennap leszáll városunkhoz megpihenni, és tenyeréből iszik egy korty, hűsítő vizet. tt a vége fuss el vele!

Szövetség '39 Művészeti Bázis

www.szovetseg39.hu
posta@szovetseg39.hu

MUKI_PIX 2012

Monor integrált városközpont-fejlesztése projekt keretén belül megvalósuló köztéri egyedi műalkotás

Áttekintő tabló az egyes felületek grafikájáról és a hozzájuk kapcsolódó helyi történetekről